

Tot întâlnindu-se în fiecare zi, cele două mame s-au împrietenit și începură să-și petreacă vremea împreună povestind ba despre una, ba despre alta. Împărătesei îi plăceau mult de tot cei șapte melcișori care erau ascultători, curați și cuminiți. Iar melcița, la rândul ei, o îndrăgea pe împărăteasă pentru bunătatea și frumusețea ei. Numai că...

— Nu este bine să-ți răsfеți prea mult copila, o sfătuia melcița pe prietena ei, împărăteasa.

Dar împărăteasa își iubea prea mult odrasla ca să țină seama de sfatul melciței.

Anii au trecut și împărăteasa a uitat de melciță fiindcă alte griji urmară la rând. Fata a crescut mare și a devenit o prințesă frumoasă și zburdalnică, dar din cauza răsfățului era neascultătoare și răutăcioasă. Nimeni nu-i intra în voie și cerea să i se îndeplinească cele mai năstrușnice dorințe. Toți erau sătui de mofturile și de răutățile ei. Nu avea prieteni printre copiii de aceeași vârstă pentru că-i îmbrâncea, le lua jucăriile și-i alunga cu vorbe de ocară. În jurul ei era numai vraiste și dezordine. Împărăteasa se luă de gânduri din această pricină și prinse a se ofili de supărare. „Oare ce se va întâmpla când eu și tatăl ei nu vom mai fi peastă lume?” se frământa ea. „Nimeni n-o va iubi și va fi singură și nesuferită tuturor“.

Au trecut câteva zile de la această întâmplare și, într-o dimineață, ieșind la plimbare, prințesa se pomeni purtată de un îndemn nelămurit spre poalele pădurii din apropiere. Nu se avântase niciodată singură atât de departe, dar acum parcă ceva o ademenea și, găsind o portiță ascunsă în tufișurile grădinii, o deschise. Se pomeni pe o câmpie întinsă cât cuprindea cu privirea. Departe, departe se zărea o pădure. A cuprins-o teama și a vrut să se întoarcă, dar portița dispăruse, iar zidul grădinii se înălțase pe neașteptate. Strigă și plânse, bătu cu pumnișorii în ziduri, dar zadarnic. Nimeni nu-i sări în ajutor.

— Trebuie s-o cauți pe Veverița-Albă și să-i înapoiezi aluna, altminteri nu vei mai putea să te întorci acasă, auzi în apropiere glasul melcului Leodor, care se afla și de data aceasta pe urmele ei.

Pentru prima dată în viață, domnița s-a bucurat că-l are alături pe melc și i-a făcut loc în buzunarul rochiței. Apoi i-a urmat îndemnul și a pornit la drum. A mers ea ce a mers pe întinsul câmpiei ore în șir, fără să întâlnească pe nimeni în cale, până s-a apropiat de poalele pădurii. Codrul des și întunecos, cu arbori înalți și frunziș bogat, a stârnit teamă în inima copilei, dar Leodor o îndemna cu glas blând să-și urmeze calea. Curând, noaptea a început să coboare deasupra pădurii, iar prințesa se simțea obosită și flămândă.

A văzut-o pe Veverița-Albă cu puii ei stând în jurul mesei. Puiul cel mic stătea singur, zgribulit într-un colț. Nimeni nu-i vorbea și toți îl priveau încruntați. Se vedea că fusese certat și pedepsit cu asprime.

Când a văzut-o pe fata de împărat, s-a repezit spre ea, vrând să o zgârie cu lăbuțele.

— Ea este vinovată! a strigat el. Mi-a furat nestemata
tămăduitoare și a adus suferință animăluțelor bolnave!

Dar veverița mamă a răsucit într-un anume fel din mustăți
și puiul s-a oprit.

— Îmi pare nespus de rău, vă rog să mă iertați! a spus
cu vinovăție prințesa. Apoi i-a înapoiat veveriței aluna
vindecătoare și puilor le-a dăruit fructe și dulceață.

Veverița-Albă a început imediat să consulte și să
îngrijească bolnavii.

